

КОПИ ТВОРЮ...» (Богдан Романюк)

Ми отримуємо снагу до життя, бо розуміємо, яким чудовим є цей світ, пізнавати котрий допомагають нам картини великого художника.

Художника Богдана Романюка приваблює все, що сприймає його допитливе і спостережливе око. Для нього, великого майстра-маляра, властивий уважний погляд. Він вибирає і показує нам те у навколишньому світі, що ми, пересічні споглядачі, можливо, й не помітили, пробігли, не зупинилися, не придивилися у наш неспокійний і насичений обов'язками, подіями, зустрічами час. А художні полотна у виставковій залі немов промовляють нам: «Зупиніться, подивіться! Чи ви помічали це раніше?...».

На вернісажах Б. Романюка не можна не замилуватися ліричними пейзажами, де він з любов'ю пише весну, літо — «Відлига», «Весняна Воловиця», «Весняні струмочки», «Кременецькі гори», «Сосни в Бережцях», «Коні на відпочинку», «Березовий гай», «Озерце», «Перед грозою», «Сонячний день» і ще багато-багато інших.

Захоплюють, приковують до себе погляд осінні мелодії художніх полотен «Осінній мотив», «Вечоріє», «Червона осінь». А чарівні зимові пейзажі художника засвідчують, яким гарним стає наше місто в цю пору року («Морозний ранок», «Зима», «Ботанічний сад взимку», «Дерева в інії» тощо). Кольорова гама цих пейзажів останніх років стає такою виразною: поряд із чисто білим (якого дуже мало), майстер використовує безліч кольорів і відтінків: від сірих, бірюзових, рожевих, бузкових, до синьо-ультрамаринових, що робить ці пейзажі надзвичайно привабливими, від них важко відірвати свій погляд.

Окрім пейзажних полотен, на своїх вернісажах маляр виставляє художні портрети Василя Редька, Михайла Стеця, дружини, доньок Надії та Жанни, Гаврила Чернихівського, найменшої внучки, а також автопортрети. Він не просто закарбовує мазками зовнішню схожість: усі портрети — сповнені життя, внутрішнього світла, думки й емоції.

Богдан Романюк — справжній митець, і мистецтву він віддає себе повністю і без залишку. Він завжди готовий творити, бо творчість — це його життя. У ній він живе, нею він дихає, в ній він відчуває справжнє щастя.

Мистецтво... Йому данину віддаю,
У нього повсякчас в полоні.
Я справжнє щастя пізнаю,
Коли творю, коли долоні
І пальці пензля відчувають,
Щоб світ прекрасний передати
У фарбах й лініях, — бувають
Радощі, яких не описати!

Малярство стало улюбленим видом творчості майстра Богдана, у нього виробився свій почерк, про що неодноразово відзначали на численних вернісажах його полотен. Наш відомий кременецький краєзнавець, письменник, давній знайомий та поціновувач творчості художника Гаврило Чернихівський назвав стиль художника «романюківським почерком». Він дозволяє виокремити картини кременецького майстра серед творів інших малярів. У Богдана Романюка — гладка, спокійна манера накладання фарби, що вносить у зміст художнього полотна спокій, умиротворення, чистоту, свіжість, які змушують кожну людину зупинитися, не поспішаючи розглянути полотно, почути ніжну мелодію і отримати радість від доторкання до прекрасного твору, що відображає таку багату нашу дійсність.

За роки творчості простежується, як живописна техніка олією у Богдана Івановича змінювалася від зглаженого мазка до більш виразного, рельєфного. Останнім часом художник використовує й інші техніки накладання фарби.

Богдан Іванович упродовж усього свого життя працював невтомно, наполегливо, систематично і багато. Він зрозумів, що завдання справжнього митця — творча праця.



Від Бога він отримав талант, але його потрібно розвивати наполегливою працею і постійним творчим пошуком. І цій всепоглинаючій праці гідну оцінку дають колеги-художники, мистецтвознавці, вдячні глядачі, відвідувачі його виставок і шанувальники його таланту. А це додає сил і натхнення автору, спонукає до подальшої творчої праці на радість людям і собі:

Не хочу, щоб змінилася фортуна.
Вже відійшли зимові сні,
Пробудження торкнуло серця струни,
І слухаю я музику весни.
Мелодії тієї ніжні звуки
Зливаються в гармонію життя —

І знов беру я фарби в руки

І маю це прекрасне відчуття.

Богдан Романюк — учасник багатьох художніх виставок. Персональна презентація картин, організована вперше в Кременці 1977 року, відкрила ім'я художника кременчанам — шанувальникам образотворчого мистецтва. Скромний, небагатослівний, якого ще зовсім не знали в місті, він упевнено заявив про себе як митець оригінальний, справжній майстер пензля, що з такою любов'ю, теплом і ніжністю змалював чарівну природу краю, пам'ятки старовини Кременця.

З того часу художник брав участь у виставках, певно, щороку: у Тернополі, Києві, Москві, Кременці, Рівному,



Луцьку, у польських містах Познані, Вроцлаві, Кракові та Варшаві. Це й персональні вернісажі, і в складі мистецького гурту «Гладущик».

Виставки, як стверджує сам художник, завжди додають сил і натхнення, ще більше спонукають до творчого пошуку.

Богдан Іванович завжди в задумі й вічному творчому неспокої.

— Я жив і живу творчістю. Бо ще з дитинства це моє найдорожче хобі. У праці, у пошуках у мене проходить життя — в цілому гарне і духовно багате, — говорив художник.

Із 1995 року Богдан Романюк — провідний учасник мистецького гурту «Гладущик», який об'єднує Ніла Зварунчика, котрий багато років очолював гурт, Володимира Стецюка, Олександра Пташкіна, Валентина Величка та Володимира Прохорова. Це дуже працюючі, високопрофесійні люди, які втілюють свої творчі помисли в живописі, скульптурі, графіці. Вони завжди перебувають у пошуку вдосконалення техніки та набутті практичного досвіду. Вони є митцями, бо творять, у певній формі передають іншим своє бачення світу, вони віднайшли, цінують, розвивають Богом даний талант, найкращим доказом цього є їх художні твори, які вони несуть своїм глядачам.

Щороку гурт «Гладущик» презентує власний доробок у виставкових залах Кременця, а також за його межами. «Гладущик» брав участь у багатьох вернісажах — неодноразово у виставках у Тернополі, Луцьку, Рівному, Києві, Збаражжі, Почаєві. Їх картини виставляли у Варшаві, Познані, Вроцлаві, Перемишлі. Крім того, учасники мистецького гурту «Гладущик» влаштовують і персональні виставки.

У кожного художника з гурту — своя індивідуальна манера письма, кожен має своєрідний підхід до вибору об'єктів зображення та тем, кожен по-своєму розкриває образ міста, передає його неповторну атмосферу й шарм. А всі разом вони — творчий колектив, що розвивається, збагачується сам, приносить радість своїм поціновувачам і в той же час усі роблять вагомий вклад у розвиток образотворчого мистецтва в місті,

увічнюють у своїх полотнах архітектуру, історію, природу та людей Кременця і краю.

Багато років склад мистецького гурту залишався незмінним. І лише 2008 року в гурті з'явилася єдина жінка-художниця Жанна Тріщук. Це поповнення не обійшлося без впливу Богдана Івановича: Жанна — його донька, в якій художній талант довго дремав, а тепер розквітає в повну силу. Володимир Стецюк, нинішній керівник гурту, відзначає, що всіх

учасників «Гладущика» привабила манера малювання у Жанни: як і в батька, вона світовірна та незабгненна. Дійсно, можна з упевненістю сказати, що в доньки «заговорили» батькові мистецькі гени.

Весною 2014 року, з нагоди поважного ювілею, талановитий майстер зорганізував персональні вернісажі своїх художніх полотен у виставковій залі Кременецького краєзнавчого музею, в Тернопільському художньому музеї.

Досвідчений митець звітував перед знайомими і незнайомими, друзями і просто поціновувачами прекрасного про те, чого він досяг, якою стала його творчість за більш як півстоліття, яке зростання його як митця відбулося впродовж багатьох років художньої творчості.

На вернісажах Богдан Романюк представив картини всіх періодів своєї діяльності — і перші, написані не завжди впевненим олівцем чи пензлем, і картини наступних літ, і полотна, написані вже в новому тисячолітті. Навіть непрофесійне око поціновувача може помітити, як змінилися теми і зміст картин, як зростала майстерність творця, все впевненіше ставала рука маляра. Змінювалася і палітра картин, особливо сучасного періоду, котра одразу відділяє ці полотна від попередніх: вона стає світлішою, яскравішою, насиченішою, що впливає на наше сприймання. Однак, незважаючи на все, у творах художника є те, що найцінніше: картини наповнені музикою, почуттями, у них відчувається душа і серце автора. І вони не залишають байдужою жодну людину, захоплюють, хвилюють, викликають співзвучні емоції.

У Богдана Івановича життя було цікаве, багате на події, дати, зустрічі. Багато зроблено, багато пережито. Наступала осінь життя, про що — наступні його роздуми:

Вже осінь надходить і лист золотить —
У мене ж срібляться скроні.
Із сумом дивлюся в небесну блакить:
Там сонця яскравий промінь
Торкається ніжно шnurка журавлів,
Мов указує птахам дорогу...

Так, невпинно біжить час, його не зупинити. І прийшла година, коли так приємно віддаватися спогадам, переглядати одержані впродовж усієї творчої діяльності нагороди, котрі свідчать про людське визнання та шану.

Нагород дійсно довелося отримувати багато. І зараз — це не просто гарно оформлений папір. Це спомини, роздуми митця. Адже за кожною грамотою, дипломом стоїть подія чи період часу, які вимагали (потребували) стільки сил, енергії, участі душі і серця.

Усі нагороди Богдана Івановича можна уявно поділити на дві групи: ті, що він отримав як викладач образотворчого мистецтва, завідувач кафедри за успішну навчально-виховну роботу в навчальному закладі, багаторічну сумлінну працю та особистий внесок у справу підготовки педагогічних кадрів. Це почесні грамоти Міністерства освіти України та нижчих освітніх структур, значок «Відмінник народної освіти». Друга група, більш численна: три десятки грамот, дипломів, почесних грамот отримав маляр Богдан Романюк за художню творчість. Він — лауреат обласної мистецької премії імені



Ярослави Музики (2004 р.) за високохудожні твори живопису, за вагомий внесок у національну культурну спадщину України.

Є ще давніші нагороди, такі як медалі лауреата всеукраїнських оглядів самодіяльної художньої творчості, учасника Виставки досягнень у народному господарстві в галузі «Народна творчість». Однак нагороди останнього періоду — дорожчі.

Захоплення Богдана Романюка художньою творчістю, яке тривало все життя, має свої вагомні результати: більше півтори тисячі художніх полотен створив маляр. Його картини зберігаються в музеях Кременця, Тернополя, Варшави. Є в колекціях багатьох кременчан, у приватних збірках Польщі, Чехії, Німеччини, Канади, Бразилії, України, Росії. А власна домівка художника вже давно стала тісною для картин господаря. На стінах — лише невелика децима з того, що створено великим майстром. І картини — скрізь, куди потрапляють очі. Ось вони зупинилися на справжньому, живому, що шумить і пиниться, морі поблизу Афінів, де нині проживає старша донька Надія з маленькою онучкою, далі перемістилися на картину природи села Чистопаді, що назавжди залишилися в пам'яті. А ось зупинилися і не можуть відірватися від букета польових квітів, які колись подарував дружині: червоні маки, ромашки та декілька синіх волошок... А далі на стінах — Кременець, у різних ракурсах і в різні пори року. Такий знайомий — і такий інший!

Картини зустрічають відвідувачів ще в коридорі, а згодом і проводжають, промовляючи, що тут живе маляр, духовно багата, талановита людина.

Так хотілося б розглянути їх усіх, якщо вже пощастило потрапити в святая святих — житло та майстерню художника, розміщених в одній величезній галереї!

Рано сутеніє та йде на відпочинок похмурий листопадовий день. Біля вікна, на своєму робочому місці, перед мольбертом, на якому стоїть незавершена картина, сидить Художник. Він уважно вдивляється в зображення Свято-Миколаївського собору, яке вимагає завершальних акордів пензля... — таким я бачила Богдана Івановича під час останньої нашої зустрічі — в березні місяці.